

get på grundlag af en sædvanlig fakturering stilet til ansøgeren. Regningen skal være delt op med hensyn til størrelsen af honoraret for arbejdet ved hver instans, og det skal klart fremgå af regningen, hvilke udgifter der er godtgørelsesberettigede, og hvilke der ikke er. Der skal tillige være oplysninger om anvendt antal timer, hvad der er ydet klienten, og om der er særlige forhold, som begrundet salærkravet, f.eks. om sagen er principiel.

Ud over kravet om en specificeret regning kan der peges på følgende forhold i ordningen, som tjener til at sikre, at ordningen ikke misbruges:

For det første skal såvel den sagkyndige som den skatte- eller afgiftspligtige underskrive ansøgningen til myndighederne om omkostningsgodtgørelse under strafansvar.

For det andet vil det ved stikprøvekontroller være muligt for myndighederne at danne sig et indtryk af, om den foreslåede ordning medfører en væsentlig stigning i størrelsen af de fastsatte honorarer.

For det tredje vil myndighederne formentlig kunne opnå et tilsvarende indtryk ved at sammenligne honorarerne i de sager, i hvilke den skatte- eller afgiftspligtige får fuldt eller overvejende medhold og derfor er berettiget til en godtgørelse på 100 pct., med honorarerne i de sager, hvor den skatte- eller afgiftspligtige ikke opnår fuldt eller overvejende medhold og derfor kun er berettiget til en godtgørelse på 50 pct.

Alt andet lige må det forventes, at honorarerne i de sager, hvori den skatte- eller afgiftspligtige ikke opnår fuldt eller overvejende medhold, er udtryk for den rigtige honorarstørrelse. Dog må der i de sager, som den skatte- eller afgiftspligtige vinder fuldt ud eller i overvejende grad, tages hensyn til, at det forhold, at sagen vindes af den skatte- eller afgiftspligtige, netop udgør en selvstændig parameter for advokatens salærfastsættelse. Endvidere må der tages hensyn til, at andre ikkemålelige forhold kan influere på honorarstørrelsen, f.eks. sagens kompleksitet og karakter i øvrigt.

Tilsvarende vil niveauet for honorarforskellen mellem taber- og vindesagerne kunne sammenlignes med det tilsvarende niveau mellem disse sager under den gældende ordning. Ved sådanne sammenligninger vil man bl.a. kunne se, om niveauet for honorarerne i de sager, hvor skatteyder får fuldt eller overvejende medhold, og

hvor der efter lovforslaget derfor skal ydes en godtgørelse på 100 pct., stiger set i forhold til niveauet for honorarerne i de tilsvarende sager under den gældende ordning, hvor der kun ydes 50 pct. i godtgørelse.

Stikprøvekontrollerne og de omtalte sammenlignende undersøgelser vil dels kunne indgå i myndighedernes daglige administration af ordningen, dels kunne fremgå af de årlige redegørelser til Folketinget om udgiftsudviklingen på godtgørelsesområdet, jf. skattestyrelseslovens nuværende § 33 E, som efter lovforslaget er blevet til § 33 H.

For det fjerde vil rimeligheden af størrelsen af det enkelte honorar i hver enkelt ansøgning om godtgørelse være en målestok for, om sagen eventuelt skal forelægges for brancheorganisationernes klagenævn. Det forventes, at et vist antal sager årligt bliver forelagt disse nævn.

For det femte vil en uddybende redegørelse for den nye ordning allerede foreligge for det første år i starten af 2003, således at der er mulighed for en relativt hurtig justering af ordningen, hvis der viser sig behov herfor.

Endvidere vil der tilsvarende foreligge uddybende redegørelser for ordningen for årene 2003 og 2004. Disse redegørelser afgives i starten af henholdsvis 2004 og 2005. Det bliver således muligt at følge ordningen tæt.

Der afgives en særlig, udbygget redegørelse, der omfatter alle årene under den nye ordning, inden udgangen af 2005, som følge af at loven er undergivet særlig overvågning. Redegørelsen skal sammenfatte fordele og ulemper ved ordningen samt beskrive et eventuelt behov for justeringer af ordningen.

På baggrund af denne særlige, udbyggede redegørelse tages loven op til revision senest i Folketingsåret 2006-07, jf. ændringsforslag nr. 5 samt bemærkningerne hertil nedenfor.

Til nr. 3

Efter lovforslaget vil det ikke længere være en betingelse for at opnå omkostningsgodtgørelse, at udgifterne til sagkyndig bistand m.v. er betalt. Udgifterne skal blot fremgå af den sagkyndiges regning.

Som følge heraf – og for ikke at lægge økonomiske hindringer i vejen for den skatte- eller afgiftspligtiges ønske om at kunne antage en sag-